

vrstno knjigo, ali jih pregovoriti, da naroče dober list, si naletel na najrazličnejše ovire in izgovore; žepi, sicer tako radodarni za katoliško-cerkvene namene, so bili naenkrat prazni. — Skrajnje značilno je dejstvo, ki sem je opazil v zadnji vojni. Nič nimam proti temu, da je poziv za pomoč pri vpeljavi vojnih avtomobilskih kapelic pričaral samo iz kroga bralcev »Kölnische Volkszeitung« v enem samem tednu 100.000 mark; duhovstvo kolinske nadškofije je samo napravilo tako kapelico in druge so bile po posredovanju Bonifacijeve zveze v najkrajšem času izdelane in postavljene v službo. Klobuk z glave pred toliko darežljivostjo nemških katoličanov! — Sedaj pa primera! Približno v istem času je s prepričevalno in nujno utemeljitvijo zaoril klic: več mesecev in drugega dobrega čtiva na fronto! — Že par mesecev se ponavlja ta klic in vendar se je po izkazih lista »Kölnische Volkszeitung« nabralo dosedaj šele kakih 30.000 mark, dasi je kolinski kardinal sam daroval v ta namen več tisoč mark. In vendar gre istotako za verske namene! Zakaj tako majhen znesek, če gre za versko-slovstvene namene? Hudomušni prijatelj je menil: o avtomobilih lahko narediš fotografije in lične razglednice, česar pri knjigah in brošurah ne moreš...

Sploh pa je čudovito, kako nič si naše ljudstvo ne zna pomagati v knjižnih zadevah, ali se vsaj tako dela. — Često se mi je že pripetilo, celo pri ljudeh takozvanih boljših krogov, da so mi na prigovarjanje, naj si nabavijo ta ali oni zvezek moje zbirke ali sicer priporočljivo knjigo, ali na moje začudenje, da nimajo knjige, ki jo mora vsak brati — so tudi take — v zadregi odgovorili: kje pa naj dobim knjigo? ali: prosim, ali bi mi je ne hoteli oskrbeti? Mnogo takozvanih »izobražencev«, ki vedo, kje dobiti vse mogoče druge stvari, ne vé, kje in kako se naroči knjiga, treba jim je pomagati kot otrokom — in to v Nemčiji 20. stoletja! Nimajo pojma o naši knjigotržni upravi in ne vedo, da se vsaka poljubna knjiga lahko naroči pri vsakem nemškem knjigarju in za to ni treba drugega, kot sporočiti željo knjigotržcu na dopisnici, ki stane tri pfenige. — Kdo bi se sramoval, če ne vé, kje, kako in pri kom naj si naroči klobuk? Toda knjige!... Ne maram kopičiti primerov, ampak kratko bodi rečeno: take prikazni more roditi le popolna brezbržnost. —

Čemu iskati ovinkov, naravnost si povejmo: pomanjkljiva zavest potrebnosti kulture in slovstva je vzrok zanemarjanja slovstva pri katoličanih; stanje se ne bo zboljšalo, dokler ne pronikne višje spoštovanje in veljava dušno-kulturnih vrednot v najširše katoliške ljudske kroge. To je jedro vsega vprašanja, in zato moj α in ω , ki ga zato tudi vedno in vedno ponavljam. (J. Mumbauer: Allerhand Literatur-Schmerzen, Frankf. Zeitgem. Broschüren, XXXIV, 8—10, 1915.)

Mesečna noč.

(Paul Verlaine.)

Mehkó poljubila je veje
mesečina bela,
v mladikah je pesem gorela,
mehkeje, mehkeje — —
ves gaj je vtihnul v sladke sni —
in le hrepenenje: preljuba ti...

Vsa plan se leskeče...
In motnih valov utrip
je dahnil njen megleni kip — —
Vrsta dreves trepeče,
jokajoč se je veter zapletel vanje:
o sanje, sanje...

Daljni svet kriči
od silne bolesti.
Ta tihi kraj do neba vihti
prozorni šal prelesti:
v srcé moj mir izgubljen —
o smrt! — o sen! —

France Bevk.

Popravki. V števil. 1.—2., str. 22., predzadnji odstavek prvega stolpca, beri »skozi skoro prozorne prste« namesto »vrste«. — V skladbi Marija Kogojca »Istrski motiv« stoj na str. 78. pri zlogu »sni- (vaš«) na prvo taktovo dobo h, a, cis, e, fis — namesto h, a, cis, d, fis. Pri isti skladbi je izostala opomba, da si skladatelj pridržuje pravico pomnoževanja in javnega izvajanja.

